

[Behnke]

de det været tilfældet, kunne vi forstå lovforslaget uden af den grund at ville give tilsagn om at støtte noget sådant, men vi havde i det mindste haft en forståelse for en sådan lov.

Nu er der i stedet tale om begrænsninger i, hvad virksomhederne skal betale for erhvervslejemål. Forslagsstillerne argumenterer med, at erhvervslejemålene i storbyernes centrum er blevet alt for kostbare. Hvad berettiger egentlig til en sådan påstand? En vares pris er den, som en køber vil give for den. Da der alene er tale om de mest attraktive lejemål i byernes centre, må det anses for utidig indblanding fra Folketingets side, at man vil fastfryse huslejerne.

Ved alle lejemål er der tale om to parter, én, der ønsker at udleje, og altså i det her tilfælde en virksomhed, som ønsker at leje og indgå en lejekontrakt. Der indgås en frivillig kontrakt, og lad mig i den forbindelse minde om, at en kontrakt næppe indgås, medmindre begge parter har fordel af kontrakten.

Det er rigtigt, at banker og forsikringsselskaber har overtaget mange lejemål de seneste 10-15 år i centrum af storbyerne. Det er da rigtigt, at det ikke giver et spændende strøg at marchere op ad, hvis man kun har dem at kigge på. Hvis alle lejemål med tiden bliver udfyldt med såkaldte liberale erhverv, hvad sker der så? I takt med at strøgene bliver mindre attraktive, jf. de mange banker og lign., bevæger publikum sig selvfølgelig hen i de gader, hvor småbutikker og handlende til den tid trives. Således vil tingene regulere sig selv helt automatisk; men det kræver altså, at det offentlige ikke blander sig i prisdannelsen og andre forhold.

Fremskridtspartiet går således, hvor anarkistisk det end må yde i forslagsstillerens ører, ind for, at markedet selv skal have lov til at styre, og ind for fri prisdannelse og aktiv markedsøkonomi.

Derudover vil jeg påpege det særdeles betænkelige ved, at denne lov går ind i tusindvis af løbende kontrakter og ændrer de vilkår, som parterne er blevet enige om. Der er igen tale om en aldeles utilstedelig indblanding fra Folketingets side. Man fjerner gang på gang det grundlag, som erhvervslivet har brug for for at kunne foretage den mindste smule langtidsplanlægning.

Til sidst vil jeg nævne udlejerne. Der kan selvfølgelig fremvises mere eller mindre væmmelige eksemplarer af den dyrerace, der popu-

lært kaldes for boligahajer. Men ud over dem er der minsandten også hundredvis af ærlige boligudlejere, som kommer i klemme, når denne lov bliver gennemført. De har disponeret ud fra indgåede kontrakter og kan derfor få alvorlige problemer, når denne lov forbyder dem at opnå de forudsete indtægter.

Jeg vil gerne både tage udlejernes og lejernes parti og udtrykke grænseløs utryghed ved, hvad Folketinget kan finde på næste gang.

(Kort bemærkning).

Bollmann (CD):

Både hr. Behnke og hr. Jørn Jespersen prøvede at gøre sig lystige over regeringspartiernes holdning til dette spørgsmål. Jeg mener, det kun kan skyldes, at de ikke kender den måde, hvorpå man prøver på at tage hensyn til flere grupper i samfundet og ikke kun til en enkelt.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

I denne sag er det nu ikke særlig svært at finde baggrunden for at gøre sig lystig over regeringspartiernes holdning. Det lå meget klart i hr. Bollmanns eget indlæg, hvor han på den ene side mente, at det var lidt forkert, at de tre partier, som står bag forslaget, ikke kunne vente, og på den anden side tilsluttede sig forslaget. Det er en balancegang, der er meget vanskelig at opretholde.

Til hr. Behnke vil jeg godt sige, at det ville være en fordel at sætte sig ind i de forslag, man kommenterer. For det første siger hr. Behnke, at der er tale om frivillige kontraktindgåelser, som om forslaget kun omhandlede tilfælde, hvor der var tale om nyetablerede lejemål. Det, der foregår i øjeblikket, er jo, at etablerede forretninger, som sidder i et lejemål, får forhøjet deres huslejer med adskillige hundrede procent og må køre boligretssager hvert andet år på det. Der er ikke tale om frivillighed, hvor man bare kan lade være. Der er tale om, at den ene detailforretning efter den anden må lukke på grund af huslejestigninger. Jeg tror ikke engang, at Fremskridtspartiet med det bagland, det måtte have i behold, ville få det særlig rart med at forklare, at man synes, de såkaldt frie markeds kræfter skulle gælde på dette område.

Endelig er det notorisk forkert, som allerede hr. Jørgen Estrup har understreget, at der gri-